

ПРИТЧИ.

1

Давидова тамбура (арфа).

Давидъ, Царьтъ Израилеский, сѣдѣлъ на връхъ гората Сионъ, и си овѣсилъ главата надъ тамбурата.

Пророкъ Гадъ дошелъ при него и му рекълъ „какво си са омислилъ, Царю мой?“

Давидъ отговорилъ: азъ мисля за честъта си че тя никога не е еднаква, и че са измѣнува. Колко много благодарни и радостни — весели пѣсни съмъ изпѣлъ азъ на тѣзи тамбура, 'се толкози са пѣти на нея и горчиви и плачливи.“ —

— „Бжди приличенъ на тамбурата си“! отговорилъ Пророкътъ.

„Какъ?“ Попиталъ Царьтъ.

„Скърбъта и радостъта ти,“ отговорилъ човѣкътъ Божий, „искарвали отъ тамбурата небесни гласове и оживѣвали струнитѣ. Нѣка твоитѣ теглила и радости преобразятъ и направятъ сърдцето и живота ти, като небесна арфа.“ —

Тукъ скочилъ Давидъ и прѣститѣ му бръннали по струнитѣ. —

2

Сократъ и Критий.

Сократъ, мѣдрыйтъ Софронисковъ синъ, веднашъ приказвалъ на ученицитѣ си за Божието Промисляване, което всичко управлява, какъ То всичко види и чува, че е на всѣкадѣ и за всичко са грижи и, колкото човѣкътъ по благоговѣе предъ Него, толкова по много Го осѣща и познава. —

При това мѣдрыйтъ учитель, съ умилително сърдце, докаралъ прилика отъ пѣснитѣ на памятникъ Го-